

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Zdeňka Kühna, Ph.D., v právní věci žalobce: **D. Ch.,** zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Městský úřad Mariánské Lázně**, se sídlem Ruská 155, Mariánské Lázně, zast. JUDr. Milanem Veselým, advokátem se sídlem Hroznatova 773/3, Mariánské Lázně, ve věci ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 5. 2016, č. j. 57 A 8/2016 – 39,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 5. 2016, č. j. 57 A 8/2016 – 39, **se zrušuje.**

II. Žaloba **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta jeho žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, spatřovaným v tom, že žalovaný v rozporu s § 4 odst. 8 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, ve znění pozdějších předpisů, nepotvrdil přijetí podání (odvolání) učiněného e-mailem z elektronické adresy X na adresu elektronické podatelny žalovaného dne 9. 11. 2015 v 15:04 hodin.

[2] Krajský soud dospěl k závěru, že se jednalo o pouhé procesní pochybení, které nemohlo přímo zasáhnout do stěžovatelových práv ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Nemělo vliv na skutečnost, že odvolání bylo e-mailem podáno a následně o něm odvolací orgán rozhodl. Pokud by se tak nestalo, stěžovatel by se mohl bránit žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Stěžovatel se domnívá, že žalovaný do jeho subjektivního práva zasáhl. Zdůraznil, že nemohl využít žaloby na ochranu proti nečinnosti, neboť se nedomáhal vydání rozhodnutí, ale konstatování nezákonného zásahu spočívajícího ve faktickém nepřijetí podání, respektive nepotvrzení, že podání bylo přijato. Pochybení žalovaného musel sám zhojit tím, že podání učinil opětovně, a to doporučeným dopisem. Požaduje označení zásahu za nezákonný, aby se následně mohl domáhat náhrady škody.

[4] Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný považuje kasační stížnost za neoprávněnou a nedůvodnou, proto navrhl její odmítnutí nebo zamítnutí.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Přezkumem v tomto rozsahu dospěl k závěru, že v řízení před krajským soudem byly důvody pro odmítnutí návrhu, neboť žaloba byla podána opožděně. Věcí se proto meritorně nezabýval a podle § 110 odst. 1, věty první za středníkem, s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a žalobu sám odmítl.

[8] Stěžovatel se žalobou doručenou do datové schránky krajského soudu dne 21. 1. 2016 domáhal deklarace nezákonnosti zásahu spočívajícího v nepotvrzení podání učiněného e-mailem dne 9. 11. 2015. Tímto podáním se stěžovatel odvolával proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2015, č. j. DOP/15/7646/LK, žádal o zaslání kopie správního spisu vedeného v této věci a o poučení odvolacího správního orgánu, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby.

[9] Podle § 84 odst. 1 a 2 [ž]*aloba* [na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu] *musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném*

zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Zmeškání lhůty nelze prominout.

[10] Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. [n]*estanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně*.

[11] Stěžovatel v žalobě uvedl, že: „*zastává názor, že podaná žaloba je včasná, neboť o nezákonném zásahu se dozvěděl teprve z rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, ze dne 3. 12. 2015, č. j. 3611/DS/15-4* [rozhodnutí o odvolání]*, které mu bylo doručeno dne 9. 12. 2015. Dříve žalobce o nezákonném zásahu vědět nemohl, neboť zásahem je v tomto případě kumulativní splnění dvou podmínek, tj. 1) žalovaný nepotvrdil přijetí podání a 2) podání je i přesto prokazatelně doručeno. Právě splnění podmínky 2) žalobce zjistil teprve z rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, kde se explicitně konstatuje existence podání ze dne 9. 12. 2015* [správně 9. 11. 2015].“

[12] Nejvyšší správní soud vyhodnotil tuto argumentaci jako lichou. Předně je třeba uvést, že pokud by stěžovatel řádně střežil svá práva, tak by za situace, kdy mu nebylo doručeno potvrzení o přijetí podání, u žalovaného stav věci ověřoval. Stěžejní je nicméně skutečnost, že žalovaný na podání ze dne 9. 11. 2015 reagoval přípisem ze dne 11. 11. 2015 (č. l. 37 správního spisu), vypraveným téhož dne a zmocněnci stěžovatele doručeným 13. 11. 2015, se kterým zasílal kopii správního spisu. Stěžovatel, respektive jeho zmocněnec, se tedy nejpozději 13. 11. 2015 musel dozvědět o tom, že podání ze dne 9. 11. 2015 bylo žalovanému doručeno. Vzhledem k tomu, že lhůta k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem je podle § 84 odst. 1 s. ř. s. dva měsíce, žaloba doručená 21. 1. 2016 byla podána opožděně.

[13] S hodnocením včasnosti svojí podstatou souvisí také tvrzení v bodě [1] žaloby, že zásah je trvající. Na závěr v projednávané věci však nemohlo mít žádný vliv, neboť je účelové. Z textu žaloby, mj. z jejího petitu, který zní: „[z]*ásah žalovaného (...) byl nezákonný*“, je totiž zřejmé, že i stěžovatel považuje zásah za jednorázový a v minulosti skončený. Za těchto okolností nelze tvrzení o trvajícím zásahu považovat za relevantní.

[14] Nejvyšší správní soud nad rámec dodává, že sám stěžovatel si byl evidentně vědom toho, že žalobu podává opožděně, jinak by měl stěží důvod konstruovat absurdní argumentaci, že se počátek lhůty k podání žaloby odvíjí od doručení rozhodnutí o odvolání. Účelovost lze ostatně spatřovat v celém jeho postupu, neboť žalobu na ochranu před nezákonným zásahem podal až se žalobou proti rozhodnutí o odvolání, které bylo zamítnuto jako opožděné. Okolnosti projednávané věci proto nasvědčují tomu, že se soustředí na vyhledávání sebemenších pochybení žalovaného, aniž by se zabýval jejich reálným významem.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Vzhledem k tomu, že již v řízení před krajským soudem byly důvody, pro které měla být stěžovatelova žaloba odmítnuta, Nejvyšší správní soud postupoval podle § 110 odst. 1, věty první za středníkem, s. ř. s., napadený rozsudek zrušil a žalobu odmítl.

[16] O náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Dle ustanovení prvně uvedeného nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu